

מסכת סוכה

פרק ד

א. לולב וערבה, וששה ושבעה. ההלל והשמחה, שמנה. סכה
ונסוך המים, שבעה. והחליל, חמשה וששה:

ב. לולב ושבעה פיצד, יום טוב הראשון של חג שחל להיות
בשבת, לולב ושבעה, ושאר כל הימים, ששה:

ג. ערבה ושבעה פיצד, יום שביעי של ערבה שחל להיות בשבת,
ערבה ושבעה, ושאר כל הימים ששה:

ד. מצות לולב פיצד. יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת,
מוליכין את לולביהן להר הבית, והחזנין מקבלין מהן וסודרין
אותן על גב האצטבא, והזקנים מניחין את שוליהן בלשכה. ומלמדים
אותם לומר, כל מי שמגיע לולבי בידו, הרי הוא לו במתנה. למחר
משכימין ובאין, והחזנין זורקין אותם לפניהם. והן מחטפין ומכין
איש את חברו. וכשראו בית דין שבאו לידי סכנה, התקינו שיהא
כל אחד ואחד נוטל בביתו:

ה. מִצּוֹת עֲרֵבָה כִּיצַד, מָקוֹם הָיָה לַמָּטָה מִירוּשָׁלַיִם, וְנִקְרָא מוֹצָא.
יִוְרְדִין לָשֶׁם וּמִלְקָטִין מִשֵּׁם מַרְבִּיּוֹת שֶׁל עֲרֵבָה, וּבְאִין וְזוֹקְפִין אוֹתָן
בְּצִדֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְרֹאשֵׁיהֶן כְּפוּפִין עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ
וְתִקְעוּ. בְּכָל יוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ פַּעַם אַחַת, וְאוֹמְרִים, אֲנֵא ה'
הוֹשִׁיעָה נָא, אֲנֵא ה' הַצְּלִיכָהּ נָא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֲנִי וְהוֹ
הוֹשִׁיעָה נָא. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ שְׁבַע פְּעָמִים. בְּשַׁעַת
פְּטִירָתוֹ, מָה הֵן אוֹמְרִים, יְפִי לָהּ מִזְבֵּחַ, יְפִי לָהּ מִזְבֵּחַ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר, לֵיָּהּ וּלְהָ, מִזְבֵּחַ. לֵיָּהּ וּלְהָ, מִזְבֵּחַ:

ו. כַּמַּעֲשֵׂהוּ בַחֹל כֹּה מַעֲשֵׂהוּ בַשַּׁבָּת, אֲלֵא שֶׁהָיוּ מִלְקָטִין אוֹתָן
מִעֲרֵב שַׁבָּת וּמִנִּיחִים אוֹתָן בְּגִיגִיּוֹת שֶׁל זָהָב, כִּדִּי שֶׁלֹא יִכְמָשׁוּ. רַבִּי
יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר, תַּרְיּוֹת שֶׁל דָּקָל הָיוּ מְבִיאִין, וְחוֹבְטִין אוֹתָן
בְּקֶרֶקַע בְּצִדֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם נִקְרָא יוֹם חֲבוּט תַּרְיּוֹת:

ז. מִיַּד הַתִּינוּקוֹת שׁוֹמְטִין אֶת לִוְלָבֵיהֶן וְאוֹכְלִין אֶתְרוּגֵיהֶן:

ח. הַהִלֵּל וְהַשְׁמִיחָה שְׁמִנָּה כִּיצַד. מְלִמֵּד שֶׁחַיִּב אָדָם בַּהִלֵּל וּבַשְׁמִיחָה
וּבִכְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג, כְּשֶׁאֵר כָּל יְמוֹת הַחָג. סֵפֶה שְׁבַעַה
כִּיצַד. גָּמַר מְלֶאכֶל, לֹא יִתִּיר סִפְתּוֹ, אֲבָל מוֹרִיד אֶת הַפְּלִים מִן
הַמִּנְחָה וּלְמַעֲלָה, מִפְּנֵי כְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג:

ט. נסוּף הַמִּים כִּי־צָד. צְלוּחִית וְשֶׁל זָהָב מִחֲזָקוֹת וְשֶׁלֹּשֶׁת לָגִים הָיָה
מִמֶּלֶא מִן הַשְּׁלוֹחַ. הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַמִּים, תִּקְעוּ וְהִרִיעוּ וְתִקְעוּ. עָלָה
בַּכֶּבֶשׁ וּפָנָה לְשֹׁמְאֵלוֹ, שְׁנֵי סָפְלִים וְשֶׁל כֶּסֶף הָיוּ שָׁם. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, וְשֶׁל סִיד הָיוּ, אֲלֵא וְשֶׁהָיוּ מִשְׁחָרִין פְּנִיָּהֶם מִפְּנֵי הַיָּין. וּמִנְקִבִּין
כְּמִין שְׁנֵי חֲטָמִין דִּקְיוֹ, אֶחָד מְעַבָּה וְאֶחָד דִּקָּה, כְּדִי וְשִׁיְהוּ שְׁנֵיָּהֶם כָּלִין
בְּבֵת אַחַת. מְעַרְבֵי וְשֶׁל מִים, מְזַרְחֵי וְשֶׁל יָין. עָרָה וְשֶׁל מִים לְתוֹף וְשֶׁל
יָין, וְשֶׁל יָין לְתוֹף וְשֶׁל מִים, יָצָא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בָּלֵג הָיָה מִנְסוֹף
כָּל שְׂמֹנֶה. וְלִמְנֹסֵף אוֹמְרִים לוֹ, הִגְבֵּה יָדְךָ, וְשַׁפְּעֵם אַחַת נִסּוֹף אֶחָד
עַל גְּבִי רֵגְלָיו, וְרָגְמוּהוּ כָּל הָעָם בְּאַתְרוּגֵיהֶן:

י. כִּמְעַשְׂהוּ בְּחַל כֶּף מְעַשְׂהוּ בְּשֶׁבֶת, אֲלֵא וְשֶׁהָיָה מִמֶּלֶא מְעַרְבֵי שֶׁבֶת
חֲבִית וְשֶׁל זָהָב וְשֶׁאֵינָהּ מְקֻדָּשֶׁת, מִן הַשְּׁלוֹחַ, וּמִנִּיחָהּ בַּלְשָׁכָה.
נִשְׁפָּכָה אוֹ נִתְגַּלְתָּהּ, הָיָה מִמֶּלֶא מִן הַכִּיּוֹר, וְשֶׁהָיָה וְהַמִּים הַמְּגֻלִּין,
פְּסוּלִים לְגַבִּי הַמְּזִיבִח: